

ŠTEKSON

*V Krušných horách vzplál
potlach WHITE STAR.*

CI PAJS

II. ROČNÍK 10/2017

ZEMŘEL VELKÝ VONT

Jan Třiska

* 4.11.1936

† 25.9.2017

EXPEDICE OLD PIRINEOS 2017 - 1. DÍL

VELKÝ VANDR DO ŠPANĚL

... přišel si na svět s holým zadkem a prázdnýma rukama, a tak z něj taky odejdeš.

Nic si nebudeš moct vzít s sebou, jen vzpomínky. Tak proč celý život řešit majetek, krásu, postavení a jiné nesmysly, místo toho abys žil naplno!

Až jednou budeš odcházet, peníze na kontě, velký dům, krásné svaly a všechny diplomy budou úplně k ničemu, tak si užívej...

1. 8. 2017

JAK TO ZAČALO

A zrodil se nápad. Byli jsme tehdy s Aničkou a Kantory na vandru v Lužických mountains. Potulovali jsme se okolo Mlýnů a luxusně jsme promokli. Hospoda měla soukromou akci, a tak padl nápad, jet do Hradčan na náš RANCH KOLOPEACH. Nezaváhali jsme ani vteřinku a jeli!

V SALOONU, kde se ještě tehdy netopilo, jsme jen tak kecali a plánovali. Kantor pak jen prohodil, že by chtěli se Sašou k moři a letecky, protože Saša ještě

Na vandru v Lužkách.

neletěla

v letadle a asi do Chorvatska! No, během večera jsme se domluvili, že kdyby letěli do Španěl, tak bychom se s Aničkou přidali, páč Anička by ráda navštívila právě Španělsko! Mě se začal rodit v hlavě plán! Dostat SEVERSKOU DVOJKU na "**velký čundr**" do ciziny, což se mi ještě v celé její historii nepodařilo, vlastně málem do Kanady, kam jsme pak odletěli tenkrát z osady jen dva...

Kujeme v SALOONU vandr do Španěl.

Nejdříve jsme zavolali Gúglovi a Ivě, ve Španělsku již byli a Iva o něm stále mluvila, jak je tam krásně a jak by tam zase chtěla. Samozřejmě souhlasili a hned dostali za úkol obstarat letenky, bydlení a auta. Pak jsme zavolali Rysům a naše kočky též souhlasily. Janina měla sice troch strach, páč se nedostávalo moc peněz, ale Míra

U Guglů ve firemním bytě.

Poslední poradák před expedicí.

počeštění nevadí! Iva si zase do znaku prosadila tanečnici, a tak jsme si potom mohli nechat vyrobit krásná červená trička a malé vlaječky. Poslední poradák proběhnul opět v SALOONU, když jsme dělali zábradlí, kde se holky trochu dohodly, co budeme jíst a jak spát, abychom se měli dobře.

Tento zápis píšu den před odletem ještě na ranči. Dnes má být 38° stupňů C, tak to beru jako „zvykačku“ na španělské teploty. Tak olé, olé Amigo...

Rys jednal tradičně rychle a hned k naší radosti souhlasil. Peníze budou a my ne! Ďáblíci si dávali veliký čas na promyšlení. Ďábel nás stále upozorňoval, že jsou chudí a že si musí vše opravdu řádně promyslet.

Čas kvapil a my stále nevěděli, jak to s nimi bude. Sešli jsme se pak na tradičním výstupu na Milešovku a pak ve firemním bytě Guglů v Teplicích padlo konečné rozhodnutí. Ďáblíci pojedou. Vlastně poletí, ale musíme trochu posunout den odletu, aby Zuzanka stihla v práci uzávěrku. Pavel ještě ten den zajistil přes net chalupu ve Španělsku přímo na pláži. Mohli jsme mít malinkato levnější, ale asi 500 metrů od moře... Velký plán se začal pomalu plnit!

Doma jsem pak vytvořil návrhy na znak a název expedice. Ďáblovi se moc nezdál - **OLD PIRINEOS**, prej nám budou říkat, "staré šprcky", ale název jsme nechali, páč nám jeho

2. 8. 2017

ODLET DO ŠPANĚL

Sen se stal skutečností a my fakt vyrážíme za hranice všedních dnů přímo do Španěl. Po návratu z ranče jsme balili a neustále si volali co a jak... Ráno jsme se s Aničkou nejdříve sešli s Babčou, která pro nás přijela s Járrou a bez červeného trička! Nalezli jsme do auta a vyrazili ke kinu, kde je bus station. Z dálky jsme viděli naše Kočky oděné v červeném. Babča to hned napravila a též šla do červeného. Řidič autobusu byl z nás a našich bágů trochu vedle, ale pustil nás, a tak jsme opustili rodnou Mimoň a hurá směr Praha přímo do Holešovic.

V metru.

Cestu jsme většinou prospali, protože jsme vstávali ve 4.30. Jinak cesta do Prahy byla v klidu a můj mužský problém, který jsem měl hned po probuzení, chtěla vyřešit Babča, ale Anička včas naše aktivity zarazila, prej nejsme v buse sami. Z Holešovic jsme se přesunuli metrem na Veleslavín, kde čekali červení Gúglíci, kteří hned oznámili, že Kantoři už skoro "drží v letadle" místo. Saša určitě, protože je všude první. Jízda metrem byla taky zajímavá, prostě "burani ve velkoměstě". Na letišti jsme se sešli s Kantory a pak dorazili i Ďáblíci a taky v červeném! Na odbavení jsme byli rozděleni na dvě party. První okolo Kantora se povedlo odbavit hned, druhou partu okolo Gúglíků zdržovala nejdřív nějaká Asiatka a pak samotní Gúglíci, páč si zabalili více bágů, než mohli. Moje kytara už byla jen takovej bonus. A to o občance Babušky ani psát nebudu! Vše dobře dopadlo, a tak jsme i zdárně až na mě a Zuzanku, prošli pípáky. Nás pípající natřeli něčím, kvůli bombám a taky nás pustili. A hned začala naše pohoda a rozbalili jsme první řízky!

Nástup do letadla proběhl rychle a spořádaně, hurá, byl jsem u okénka. Start byl v pořádku, Babuška trochu plakala, asi dojetím kam a s kým se dostala do oblak. Ve 4000 metrech povídá Rys Rysce, že v takové výšce ještě nedostala pusy. Odpověď zněla, že taky v takové výšce ještě

SEVERSKÁ DVOJKA již připravena odletět.

Pijeme na zdraví v 4000 metrech!

Hurá do Madridu.

Jsme ve Španělsku.

nedostal přes držku! Ryska měla z letu strach! Od letušky a letušáka jsme si koupili nápoje, my s Ivou panáka Jamesona a připili jsme si na zdar celého letu. Z okének jsme pozorovali mraky, pevninu, řeky hory... Na palubě panovala dobrá nálada. Při přistání s námi letadlo krásně houvalo, a tak pytlíky někteří cestující hned využili. Z naší expedice nikdo, a tak jsem mohl kus nalepit do naší expediční kroniky. Myslím toho pytlíku!

Po přistání v Madridu jsme čekali na auto, vlastně na bágly, které po delším čase na pás dorazily. U půjčovny nastal nějaký problém s Gúglovic kreditkou, jinak Ďábel a Kantor vyfasovali auta docela brzy. Gúgl problém vygúglil, a tak jsme v garážích vyfasovali auta a vyrazili. A hned problém, málem jsme se nedostali z výjezdu, páč tam byla nepohyblivá závora. Místní pán tmavé pleti jí domluvil, a tak jsme konečně vyjeli. Asi po 20 minutách jsme ztratili auto Ďábla a Kantora a začalo se telefonovat. Prdel!!! My přes různá bloudění i s navigací jsme dorazili na dojednané místo, kde se nacházel dům s naším ubytováním. Vše pak s majitelem dojednala Terka, která vlastně dnes byla všude, kde bylo třeba hovořit jinak než česky. Taky byla ze svého "dabingu" jistě nadšená, i když tvrdila trochu něco jiného. Gúgl šel pak někam zaparkovat a cestou posbíral některé členy expedice, a

tak jsme se pomalu sešli v té naší madridské chalupě. Ještě jsme došli i pro Kantorovu posádku k Pradu. Konečně jsme se sešli "doma" a mohli si dát panáka na přivítanou. Pak se většinou dojedli řízky, které jsme začali porcovat už v Praze na letišti a pak v Madridu na letišti. Když jsme se dali trochu dohromady, tak jsme vyrazili do ulic Madridu, kromě Ďábla, kterej nacpanej hroznovým vínem ulehl. Na "boudě" zůstal i Jenda s tabletem a Terka, která si chtěla odpočinout od tlumočení.

V ulicích Madridu.

Prošli jsme starou část Madridu a došli k Pradu. Obrazárnu jsme obdivovali bohužel pouze z venku, kde po trávě zobali zelení papoušci. Při zpáteční cestě jsme nakoupili hrozny, které venku byly levnější než uvnitř krámků, a tak jsme si z venku doplnili zásoby, abychom srovnali cenu uvnitř! Hlavně Babča a Anička. Jo taky jsme koukali do výlohy nějakého erotického krámu, kde měly vystaveny piňďoury. Jeden byl dokonce dvojí! Po návštěvě Lidlu, kde nám po 22 hodině neprodali alkohol, jsme došli domů a poseděli. Rys nakonec to pivo někde koupil, asi pod pultem, protože on se domluví všude, i když umí jen česky!

ŠPANĚLSKO

Má 46 mil. obyvatel, rozloha 504780 Km². Největší města Madrid, Barcelona a Valencie. Má úředně 17 samostatných krajů /oblast/ a čtyři úřední jazyky. V roce 1975 po smrti fašistického generála Franka se stalo konstituční monarchií. Král Juan Carlos a královna Sofie. Velký rozmach při vstupu do EU r. 1986. Roku 1992 se konaly OH v Barceloně a v Seville EXPO 1992. Španělsko má přes 200 rezervací a 13 národních parků.

MADRID

Hlavní město Španělska s více než třemi miliony obyvatel leží blízko geografického středu země a je důležitým uzlem sítě silnic a železničních tratí. Kvůli vzdálenosti od

moře a nadmořské výšce 660 metrů prožívá chladné zimy a horká léta. K Madridským zajímavostem patří tři umělecké galerie, královský palác, známá náměstí a mnoho muzeí plných pokladů Španělské historie. Jedna z největších památek je palác El Escorial.

PRADO

Galerie Prado soustřeďuje nejslavnější sbírku Španělských obrazů na světě, zvláště díla Velázquezova a Goyova pocházející z 12. až 19. století. Prado patří k nejvyhlášenějším uměleckým galeriím světa.

TOLEDO

Historické centrum Toleda má malebnou polohu na kopci nad řekou Tajo. Za starými hradbami leží mnoho důkazů bohaté historie

Obrazárna PRADO, dovnitř se dostat bylo nad naše síly.

města. Římané postavili pevnost na místě dnešního Alcazaru. Ve středověku se Toledo stalo tavícím kotlem křesťanské, muslimské a židovské kultury. V tomto období vznikla také nejvýznamnější památka města, katedrála. V 16. století přišel do Toleda malíř El Greco.

3. 8. 2017

MADRID, TOLEDO A CESTA K MOŘI

Ráno se probudila tradiční první parta - Iva, Babča, Ryska a já. Kantor došel trochu později. Dali jsme kávu a Anička nám vyčinila, že moc hlučíme!!! Ve 12 hodin jsme museli nejpozději opustit Carlosův kvartýr, a tak jsme ještě na dopoledne vyrazili do Madridu. Rozdělili jsme se na dvě party. První, /Dáblíci/ lačni

Hurá do metra.

umění malířského se vydali na obrazy do Prada. Nakonec se ale jen věnovali papouškům, protože byla veliká fronta. Druhá /zbytek/ party lačná drsnější zábavy vyrazila do arény, která tu stojí od roku 1929.

Od Carlose jsme vyrazili po svých, pak jsme vlezli do metra. Tady měla trochu problém s technikou Saša, ale i ona pak zdárně nastoupila. Metrem jsme se dostali přímo k aréně, která nás nadchla svou velikostí i krásou, prostě nádhera. Zaplatili jsme vstup a hurá po stopách toreádorů a býků. Vnitřek arény byl také impozantní a dokonce jsme se dostali i přímo do dějiště toreadorského dění. Prolezli jsme celou arénu, koupili pohledy a hurá zpátky metrem k Carlosovi,

Slavná aréna v Madridu postavena r. 1929.

V aréně.

abychom mohli včas předat pronajatý byt. S kufry a kytarou jsme pak ulicemi Madridu došli ke garážím, kde jsme vše naložili a vyrazili směrem k Toledu po dálnici, kde byla naplánovaná pauza, abychom jen nesešli v autě. V pohodě jsme se pak dostali do Toleda.

Toledo je nádherné historické město s hradbami nad řekou Tajo. Nejdříve jsme museli vyšplhat luxusní kopec v neskutečném vedru. Na náměstí jsme se pak odměnili skvělou zmrzlinou a pak jsme došli k Alcazaru, k čtvercové pevnosti krále

Toreádor Anička.

Karla V. Tento palác v minulosti třikrát vyhořel. Dnes je tu knihovna a vojenské muzeum. Od paláce nás Gugl vedl úzkými uličkami k Toledské katedrále, kam jsme se podívali dokonce zadarmo. Současná katedrála byla postavena na místě kostela ze 7. století. Práce začaly roku 1226 a stavěla se tři století. Byla dokončena roku 1493.

Na parkovišti jsme se pak moc nezdržovali a vyrazili po dálnici dál směrem k moři. Okolní krajina byla velmi rozmanitá. Větrné mlýny vystřídala prerie a pak mountains. Kdo chtěl, mohl se kochat nebo i sledovat "průmyslovou zónu". Já osobně jsem byl krajinou nadšen a posádka našeho vozu už jen čekala, že vyleze Vinnetou za skálou. Pauzu jsme udělali v nějakém městečku asi 130 km před cílem. První hospoda nás moc nenadchla, ale druhá Bocadoillos - restaurante la cocinilla byla i se šenkýřem super. Dali jsme vynikající kávu, točené pivo a i něco z místních specialit, které byly velmi chutné. Holcám se i líbil sympatický servír, úplný bratranec Banderase. Potéto velmi sympatické zastávce jsme nastartovali vozy a jeli dál.

Silnice A-30 nás dál vedla na Cartagenu a dokonce jsme i viděli palmy, které se ale nekývaly, páč asi nikde nezněly opilé hlasy... Pomalu zapadalo sluníčko a my se blížili k našemu cíli. Ve 21,08 jsme konečně viděli moře. Posádka Kantora si to popletla s mlhou. Konečně jsme

A jedeme dál vyprahlou krajinou Španělska.

Toledo.

Ukrutné španělské vedro v ulicích Toleda.

Nějaký hrad.

dorazili do San Javier, o kterém Ďábel prohlásil, že to je vesnice. Naše navigace nás dovedla do čtvrti La Manga k Villa Venesia, která byla ponořena do tmy. Rázem jsme znejistěli a přemýšleli, kde na pláži budeme spát. A začalo telefonování majiteli, kterej neuměl anglicky, ale zase Terka znala jadrně česky... sranda! No, nakonec jsme se do naší objednané chalupy dostali a zabydleli se po pokojích. Večer jsme hned naskákali do Středoziemního moře a smyli prach z cest a pak dali uvítacího

panáka a chvíli poseděli. Stále bylo ukrutné vedro. Spát jsme šli různě a v pohodě. Únava byla přeci jen silnější. *Adios.*

Náš první východ Slunce.

4. 8. 2017

LENOŠENÍ U MOŘE

Noc byla ukrutně teplá. První vstávala Babča, a tak jsme spolu od 5.45 čekali na horní terase na náš první expediční východ slunce. Málem jsme to vzdali, ale pak jsme se přeci jen dočkali. To už nás našel i Kantor, který seděl dole pod terasou a přemýšlel, proč už není někdo vzhůru! Babča měla trochu strach, že mu zamkla večer auto s klíčky uvnitř. Naštěstí ne!!! Většina si přivstala a východ viděla. Ďábel ne, ten se nechal se Zuzankou ojídat mravenečky, a tak pak nastalo malé přestěhování některých členů expedice. Akce kulový blesk se povedla, a tak jsme se k veliké spokojenosti opět koupali. Dnes jsme měli na programu lenošení, tak jsme ho

Hacienda, která se stala naší dočasnou osadou.

úspěšně provozovali. Stejně se nic moc v tom vedru dělat nedalo. Oběd dnes nachystala Anička s Babčou a my ho pěkně snědli, páč jsme měli hlad a páč rizoto bylo vynikající. Dnes i Gugl odvezl holky na nákup zásob. Rys jel samozřejmě taky, protože musel holkám pomáhat a vše s prodavači „konzultovat“. Co kdyby to nezvládly. My s Jeníkem a Sašou se věnovali šnorchlování. Krásně jsme se vyblbli. Nákupčí se trochu zdrželi, ale vše zvládli na jedničku. Měli přeci Rysa.

Začínáme s koupáním v moři.

Kluci taky vytáhli ze sklepa surfovací prkno, a tak jsme se krásně pobavili, páč styly některých by nám jistě záviděl Hajzlhof s kozatou Pamelou i s celou pobřežní hlídkou! Jinak jsme se opravdu věnovali lenošení a hlavně koupání. Ono se stejně v tom vedru nic moc opravdu

Surfujeme.

dělat nedalo. Vlastně Míra Rys plně rozvinul svojí nakupovací zálibu a v místním kvelbu byl 3x a pak zjistil, že nemá hořčici... Abych ho stále nepomlouval, tak musím taky pochválit, jak se dokázal aklimatizovat s místním lidem, jak si s nimi vypráví. Je určitě otázka času, kdy jim bude vyprávět i vtipy!!! K večeru jsem vyrazil s Babčou, Ivou a Aničkou na procházku po krámečcích. K našemu překvapení se na hodně

Polední klid na haciendě.

místech prodávali pánské údy, naštěstí repliky. Holky si žádnéj nekoupily a to měli i červené barvy, která sluší Ivě, ale ta si radši utrhla nějakou žlutou květenou. Anička si koupila krásný hrneček na kávu, Babča byla spořivá! Zpátky jsme se vrátili pláží bosky, páč nám moře krásně omývalo nohy. Na závěr dne pak Gugl stáhnul fotky do pc, a tak jsme si udělali kino a při

Osada u majáku.

whisce a něčem co neumím pojmenovat /pily to holky/, jsme si prohlédli všechny fotky. *Adios amigos!*

FARO de CABO de PALOS

Tento maják stojí na skalnaté, Cape Laguně /Gabo de Palos/. Maják se tyčí ve výšce 81 metrů nad mořem a jeho výška je 51 metrů. V dávných dobách to byla rozhledna na ochranu proti berberským pirátským útokům. Poprvé se maják rozsvítil 21. ledna 1865. V blízkosti je mys Cabo de Palos. Podvodní svět je velmi bohatý, a tak je toto místo velmi populární pro potápěče.

INKVIZICE

Španělská inkvizice byla zřízená roku 1480 Ferdinandem a Isabelou, aby ve Španělsku vytvořili jednoduchou,

monolitickou katolickou ideologii. Protestantští kacíři a údajní "falešní konvertité" z židovské a muslimské církve byli vyslýcháni a souzeni, aby se zajistila náboženská jednotu země. Inkvizice byla podle papežské buly vedena jako soud, jemuž předsedal generální inkvizitor. Avšak podezřelým byla upíraná obhajoba, nesdělili jim přímo, z čeho jsou obviněni a mučení je mělo přimět k výpovědi. Tresty se pohybovaly od vězení k popravě oběšením nebo upálením na hranici. Skvělý systém ovládnutí dal protestantským nepřátelům Španělska značnou propagandistickou zbraň tím, že přispěl k černé legendě /Legenda Negra/, která společně s inkvizicí trvala až do 18. století.

5. 8. 2017

MAJÁK

Ráno bylo stejně teplé jako to předchozí. My, co vstáváme brzy, jsme si dali kávu a pak pozorovali východ slunce nad mořem, opět nádhera. Taky jsme se šli hned vykoupat, já dokonce v Ďáblových plavkách, asi abych si nenamočil svoje. Během koupání postupně opustili svoje postele i statní. Po snídani vyrazil Gugl do obchodu,

Piráti z Karibiku.

Na útesech pod majákem.

pivo do nádherně zmrzlých půllitrů. Anička se rozhodla v bufetu počkat a my vyšplhali k majáku Faro de Cabo de Palos, který tu stojí od roku 1865. Stavba se nám moc líbila, škoda, že jsme nemohli dovnitř! Jinak výhled byl krásný a viděli jsme velmi daleko, bohužel fakt daleko a tak jsme zrušili původní plán jít na naší haciendu zpět po pobřeží. MHD byla v tu chvíli přijatelnější. Vyzvedli jsme Aničku v bufetu a pomalu, vedrem zničení, jsme šli ještě kus po pobřeží a pak jsme došli přes marínu k

Rys nešel, protože prohlásil, že nepotřebuje! Stejně jsme mu moc nevěřili! Během dne pak šel! Dnes jsme se rozhodli, že vyrazíme MHD na vzdálený maják, který v dálce každý večer svítil. Dobu jsme asi nevybrali vhodnou, páč okolo 12té to pěkně pralo. Došli jsme na zastávku bez Ďábla, který je stále opruzen a Terky, která si četla. Kousek od zastávky byl Špár a Rysova touha byla silnější, a tak si tam šel koupit nápoj, protože mu bufet u zastávky nevyhovoval! Samozřejmě jsme odjeli bez něho, Janička Ryska se tentokrát moc nesmála a raději to nekomentovala.

My vystoupili na konečné u El Rancho a odtud jsme se vydali do staré maríny. Volal Rys, že prej už snad jede. My prolezli marínu a v nějakém bufetu si dali zmrzlinu. Náš čundr po útesech byl moc krásnej, fakt bylo na co koukat. Útesy byly krásné a všude plno potápěčů, kteří si prohlíželi kamenité dno. Vedro bylo úmorné, ale statečně jsme šli dál. Těsně pod majákem nás konečně dohnal Rys a nabízel nápoje, aby nám dokázal, jak bylo nutné do toho kvelbu jít. No, moc jsme mu to nevěřili a dali si v bufetu

El Rancho, kde jsme i s Rysem nasedli do autobusu, kterej nás dovezl zpět. Jo, málem jsem se Zuzankou nevystoupil, páč nám řidič zavřel dveře před nosem. Ďáblovi jsme pak vyprávěli, jaké to tam bylo, a on se zlobil, že nám mával, a my nic. Prej nás tam i viděl...

O oběd se dnes postarala za pomoci holek Babuška. Měli jsme polévku a brambory s masem. Brambory musel jíst i Ďábel, kterému nepomohlo ani to, že ho po nich zebou nohy. Zuzanka prohlásila, že tady ho nohy zábst určitě nebudou!! Po obědě jsme si udělali polední klid, kterej jsem krásně prospal. Jinak jsme se koupali a Rys vzal Kočky do Špáru, prej je tam vynikající klimatizace a ochotní prodavači.

Asi okolo 21 hodiny nastal čas klasiky a naše hlavní choreografka Zuzanka začala naši osadu trénovat v umění baletním. Přímo Labutí jezero. Náš balet by měl být zlatým hřebem potlachu. Holky byly první divačky, a že se nám smály snad ani nemusím popisovat. Je ale pravda, že nás pak i chválily. My jsme se taky nasmáli, hlavně když Ďábel prohlásil o Kantorově holubičce, že to je jak když čurá pes!! Večer se nám baletně fakt vydařil. Pak už jsme seděli a plánovali další Španělský čundr, tentokrát do westernového městečka. **Pokračování příště.**

Vypraná expediční trika.

Kočičí večerní romantika.

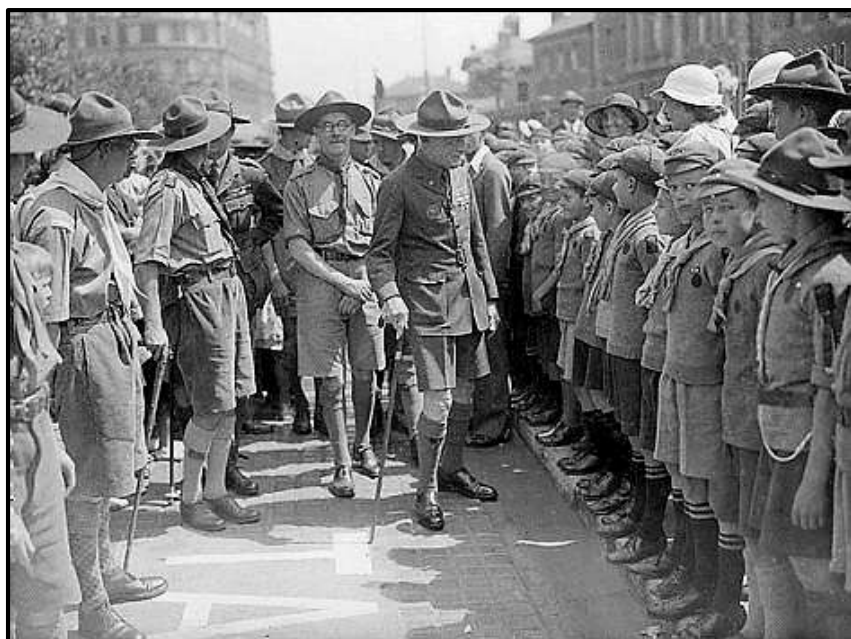

První labutí trénink.

PŘEDSTAVY JOSEFA MAREČKA

Když skončila první světová válka, bylo Josefu Marečkovi 13 let. Byl přesvědčeným skautem. Četl Setona, Cliftona a Verna. Postupem času vymetl první, devátý a pátý oddíl Junáka – českého skauta, 1. kmen Děti svobody, kde ho F. A. Elstner naučil házet lasem, 8. oddíl skautů DTJ a 24. oddíl JČS, kde udělal průšvih.

Bylo to v roce 1923. Do Československa přijel na návštěvu sám světový náčelník Světového bratrstva hochů, sir Robert Baden – Powel. Měl skauting na svědomí už od dob burské války. Oddílu, v němž uskutečňoval skautské desatero a zejména jeden dobrý skutek denně i Josef Mareček, kterému ještě nikdo neříkal José, se dostalo cti stát špalír před vchodem do Obecního domu. Na Baden – Powelovu počest se tam konala recepce.

Ilustrační foto.

Staříčkový generál britského impéria se objevil krátce před 18. hodinou oblečen ve skautský kroj s dlouhou holí v ruce. Vypadal jako Mikuláš, který se zbláznil. 24. oddíl ho pozdravil malým skautským pozdravem: vztyčil k rameni tři prsty. Pepík Mareček jako uznávaný vůdce a také o něco starší než ostatní se přidal ještě něco ze svého: „**Tě pic!**“ řekl. Vetchý průkopník skautingu samozřejmě neznal česky. To po něm nikdo nemohl chtít. Neznal už ani bursky. Ale Pepíkův pozdrav si vyložil po svém a vlídně se na hochu usmívaje, odpověděl: „**Be prepared!**“

Náčelníkům českým se to však nelíbilo. Vyloučili Josefa Marečka ze skautu. Byl docela rád. Už mu ty dobré skutky lezly krkem. Kromě toho na něho, jako na všechny, strašlivě zapůsobily americké kovbojky Červené eso, Býčí oko, Liberty a další, a staříčké skřety Baden – Powela a E. T. Setona vytlačili Eddie Pollo, Tom Mix, Mary Walcampová, Swenny a jiní a jiní. A ještě jiní. Už také zaslechl, že někde nahoře na Velké řece je tajemná osada, kde chlapci žijí

opravdovým životem cowboyů. „Ale pozor!“ ztišil hlas informátor. „Po každém střílejí!“

Vyloučený Josef Mareček to riskl a dostal se do party divokých skautů vedených populárním Irenem Osendofordem. Postupovali stále vzhůru proti

Ilustrační foto.

proudu Velké řeky, vnikali do jejích přítoků Staré řeky a Hadí řeky. Na vhodných místech zakládali tábořiště. Z těch se stávaly postupně campy a nakonec tramské osady. Tak vznikli Červení medvědi, Supové, Černí vlci, Hiawata, Utah, Dakota, Gold River...

Představy Josefa Marečka, který se nakonec od Irena, jemuž přezdívali Farnum, s dvěma kamarády odtrhl, byly pochopitelně romantické. Ale

kdyby se zeptali, proč trampaže, souhlasil by s Bobem Hurikánem: „*Abychom unavené tělo i mysl po celotýdenní práci osvěžili jinými myšlenkami, nemajícimi nic společného s všednostmi života, abychom odchodem do přírody unikli jedům velkoměsta, abychom přirozeným a nenuceným pohybem ve zdravém ovzduší se opět připravili ke svým životním úkolům.*“ Ale Joseho se na to nikdy nikdo nezeptal. A on by to ani takhle neodpověděl. Trampování pro něho bylo něco naprosto přirozeného. S jistými výhradami by se tak dalo odpovědět i dnes. Ačkoliv...

10. CESLOSVĚTOVÝ POTLACH

Ahoj kamarádi co vlastníte webky a nebo máte možnost dát tuhle zprávu do tramských magazínu, tak ji prosím zveřejněte. Jinak tuhle zprávu zasílám osobně členům Fort Adamsonu a kamarádům co nám s 10. Celosvětákem pomáhají. **Ahoj Farář.**

Ahoj kamarádky a kamarádi! Dnes jsem obdržel e-mail od dobrého kamaráda ze Švýcarska, který mě upozornil, co se děje v Česku bez našeho vědomí. Tento e-mail nás nadzvedl svou neskutečnou drzostí. Nějaký člověk (nebudu psát kamarád) jménem Jan Brož z osady Potkání organizuje zájezd do USA, kde slibuje zúčastněným lacinější hromadnou

letenku. To, že chce cestovat se skupinou lidí po US, je v pořádku, co však v pořádku není, je skutečnost, že svým jménem drže zve tuto skupinu nám neznámých lidí na 10. celosvětový potlach v Texasu. Ani já, ani nikdo ze členů pořádající osady Fort Adamson (jak v US, tak v Česku) ho nezná, neví kdo je a odkud je, neznáme ani jeho osadu Potkání. Tudíž tento dotyčný člověk nemá vůbec právo, aby někoho na 10. celosvětový potlach zval. Tato akce je, a to zdůrazňuji, pouze pro zvané kamarádky, kamarády a osady.

Po zkušenostech, co se udály na 24.česko - slovenském potlachu, chceme mít opravdu jistotu, že na 10. celosvětový potlach nepřijedou žádní lidé, které osobně neznáme nebo které neznají naši kamarádi, kteří jsou ochotni se za ně zaručit. Chceme tak zajistit bezpečný potlach v atmosféře kamarádství a ne ve strachu, že někdo ze zúčastněných bude okraden apod. Proto budeme důsledně kontrolovat pozvánky přijíždějících kamarádů.

Celosvětové potlacheny byly pořádány kamarády žijícími v emigraci a hlavně pro kamarády v emigraci. Nikdy jsme ale neodmítali kamarády, kteří přijeli na potlach z České republiky a Slovenska. Nicméně to vesměs byli kamarádi, které někdo z pořádajících znal osobně anebo takoví, za které se naši kamarádi mohli osobně zaručit. Potlacheny vždy byly dělány jen pro zvané osady a kamarády. 10. celosvětový potlach není výjimkou. Proto děláme zvadla, která pak kamarádům posíláme. Takže bez pozvánky se nikdo na ranč Fort Adamson nedostane, nesnažte se tedy přijet, pokud opravdu nejste pozvaní. Jsme schopní vás obrátit v bráně a poslat bez výčitek pryč. Nechceme, aby se opakovala situace ze 4. celosvětového potlachu v Coloradu, kdy "kamarád", který měl cestovní kancelář, pozval přes 150 "krajánků" (bez vztahu k trampingu) se slibem, že se o ně kamarádi v Coloradu postarají. Byli bychom moc neradi, kdyby se podobná situace opakovala. Proto všichni, kteří jste byli kontaktováni panem Janem Brožem, si raději zjistěte, kdo on vlastně je a jestli vám slíbil, že pojedete na 10. celosvětový potlach do Texasu, tak tento zájezd se pro vás neuskuteční, (když s ním pojedete po US), protože

Ilustrační foto.

on osobně není od nás na potlach pozván. Takže ten, kdo nebude mít pozvánku na 10. celosvětový potlach, ať k nám na ranč Fort Adamson v Texasu nejezdí, ušetří si spoustu peněz a nepříjemností.

Ahoj Farář a Fífa - pořadatelé 10. celosvětového potlachu

HVEŽDY A ZÁKON Ladislav Frank Nykl – 8. díl

TEXAS RANGERS

Jeden z mnoha původních znaků Texas Rangers z doby, kdy ještě nebyla stanovena jejich rytina a text. Některé exempláře mají nápis se jménem Rangers vyryt v horní části kruhu. Tyto odznaky jsou i přesto pravé.

Už existují i dětské napodobeniny, které byly vyráběny od roku 1930 a mnoho lidí je začalo vážně sbírat. Jakkoli se o ně prodejci nezajímali, málo informovaní zákazníci tyto dětské odznaky začali považovat za pravé, začali je sbírat, psát o nich a tím jim vymýšleli jejich pravost i novou historii.

Dají se lehce rozpoznat, protože jsou většinou vyrobeny z barevného plastu nebo z obyčejného plechu. Proto nemohou být nijak zaměněny za pravé odznaky Texas Rangers. Zhotovené modely odznaku policistů pro sběratele jsou už ve stříbře nebo ve zlatě a jsou běžné.

5. červen 2002 plukovník Paul Loekhart, pilot raketoplánu Space Shuttle při misi STS – 111, vzal sebou na oběžnou dráhu slavný odznak Texas Rangers, na počest 180. výročí.

Od koně, přes auto až po raketu.

PINKERTON'S DETEKTIVE

Charles Angelo Siringo /1855 – 1928/

Začal napřed jako kovboj. V roce 1885 napsal knihy, kde popsal svoje dny při putování se stády „A Texas Cowboy“ nebo „Patnáct let v zemi hurikánů na španělském pony“.

Foto - Charles Siringo.

Potom se spojil s Pinkertonovou agenturou. Jeho taktika spočívala v chytrém přestrojení a pronikání mezi bandity. Siringo strávil čtyři léta pronásledováním Harveye Logana, Butche Cassidyho a Sundance Kida, které pronásledoval přes Colorado, Utah, New Mexico a zpět do Rawlinsu nahoru do Bighornu a znova směrem dolů k New Mexicu a zpět do Gunnisonu. Mnoho zločinců nechal prohlásit za psance a pronikl i do lupičských band v Utahu. Všechno nevyšlo.

Jedno se mu však nedá upřít. Tlupa Butche Cassidyho byla nucena uprchnout do Jižní Ameriky hlavně díky jeho neustálému pronásledování. V roce 1907 Siringo odešel z Pinkertonovy agentury a stal se prvním chovatelem dobytka v New Mexico a později ho ylákala světla Hollywoodu, kde hrál i menší role. Ačkoli měl reputaci jako skvělý střelec, byl Siringo velmi pyšný na skutečnost, že udělal nejvíc zatčení bez násilí.

WELLS FARGO

Odznak ozbrojeného průvodce dostavníků slavné firmy Wells Fargo. Ačkoli nebyla Overland Stage nějak významná společnost jako Wells Fargo, tak žádný jiný dostavník nepřitahoval více pozornosti než jejich **Deadwod Stage**, který jezdil kdysi na trase expresní linky přes Black Hills. Jeho přepadení bylo ústředním dějstvím W. F. Codyho v jeho Wild West Show. Tento dostavník byl v roce 1863 dopraven lodí pro dostavnickovou firmu Pioneer Stage Co San Francisco, kolem Hornova mysu plachetnicí Generál Grant. Slavný dostavník si vzal Cody na cesty po Evropě dvakrát, kde byl předváděn jako „Nejslavnější dochovaný prostředek“. Seděl v něm na krátké projížďce při jeho evropské cestě i korunní princ, pozdější Eduard VII. Dostavník je v současné době umístěn jako turistický exponát pod patronací Britského muzea, které tento originál Deadwod Stage od plukovníka Codyho koupilo v roce 1911.

Calamity Jane tvrdí ve svém „vlastním životopise“, který je dnes považován v první řadě za výmysl i to, že jezdila jako kočí dostavníku po smrti slavného kočí jménem Slaughter. Tyto smyšlenky ji zpočátku věřil i Buffalo Bill, než ji propustil ze svého cirkusu kvůli nestřídmému pití. V roce 1901 našli Calamity Jane nemocnou a i opilou v černošském přepychovém nevěstinci v Horr Mountain. O dva roky později zemřela v deliriu v hornickém městě Terry v Jižní Dakotě.

Foto - Buffalo Bill u slavného dostavníku.

DEPUTY SHERIFF SANTA CLARA COUNTY COLORADO

Ženský SHERIFF Laure Smith z okresu Santa Clara sepisuje dějiny svého kraje a hlavně sbírá staré sheriffske hvězdy z doby, kdy si tento kraj uvědomil, že mít svého sheriffa, marshala nebo constabla, je nutnost. Ve funkci je od roku 1982.

Sheriff Laurie Smith

Jejich okres je umístěn v technologickém středu světa, Silicon Walley a je hostitelem mnoha špičkových vědců z celého světa, šťastných 500 technických mozků vyspělé moderní společnosti. *Kdo má zájem se dozvědět víc, zde je adresa:* Santa Clara County Sheriff s Office please drop me an E-mail at: [Deputy RS@AOL.com](mailto:DeputyRS@AOL.com)

Ukázky různých hvězd Santa Clara Co.

PINKERTON DETEKTIVE AGENCY

Tento odznak je jedním ze slavných odznaků agentury Alana Pinkertona, který začal svou soukromou detektivní činnost, v roce 1850. Skutečně slavné psance pronásledoval při jejich činnosti svými agenty, jako gang Jesse Jamese nebo gang Butche Cassidyho. Činnost agentury byla

soukromá, takže železnice a banky najímaly Pinkertonovy nejlepší jezdce, střelce a stopaře. Slavní muži, jako byli Tom Horn a Charlie Siringo, byli dva z jeho nejlepších agentů.

V roce 1850, Pinkerton opustil své zaměstnání u Chicagského policejního sboru kvůli otevření své vlastní detektivní kanceláře. Jedním z jeho prvních úkolů, kanceláře Pinkerton National Detective

Foto - Alan Pinkerton.

Agency, která měla široké pole působnosti, bylo chytání vlakových zlodějů a padělatelů. V roce 1870 měla jeho agentura největší sbírku vražedných zbraní a rozsáhlou zločineckou databázi. Agentura měla ve znaku „vševidoucí oko“, inspirované výrazem “Private Eye“ /soukromé oko/.

Prezident Lincoln potom najal Pinkertonovu organizaci, aby zorganizovala „Tajnou službu“ na získávání tajných vojenských informací z Jižních států během občanské války. Pinkerton poslal své agenty do Kentucky a West Virginie a když tam jel sám, nechával si říkat „major E. J. Allen“.

BUFFALO STATE OF MONTANA MARSHAL

Ne slavná jména nebo místa, jen další malé hraniční město. Ale i zde skutečně žili a umírali lidé. A jakýsi skutečný muž kdysi tenkrát nosil tento odznak MARSHALA a byl tehdejším strážcem zákona ve městě Buffalo... Na jiných místech by se možná jmenoval šéf Constable, nebo šéf Police, celkem vzato, jsou to rozmanitá jména pro stále stejné postavení. Jedno je však jisté, představoval civilní autoritu pro Town nebo City. V době svého působení v Dodge City, dostal známý Marshal Wyatt Earp za úkol, hlídat dodržování těchto městských ustanovení:

1. Zvířatům se zakazuje vstup na chodník.
2. Je zakázáno vjíždět na koni do obchodů a saloonů.
3. Je zakázáno střílet, s výjimkou 4. července, Božího hodů vánočního, Nového roku a předvečer těchto svátků.
4. Je zakázáno nosit zbraň v obvodu města a táborů. Z tohoto nařízení jsou vyjmuti Marshalové.
5. před vstupem do kteréhokoli veřejného nebo soukromého podniku, je každý návštěvník povinen odložit střelnou zbraň.
6. každý projev opilství bude přísně trestán. Toto opatření se týká rovněž všech případů nezřízeného chování, které nejsou předvídané v předešlých odstavcích.

MARSHAL KANSAS CITY

William „Billy“ L. Brooks, byl první sheriff v Kansas City /1849 – 1874/. Byl také známý jako proslulý lovec bizonů a ve všem se vyrovnal Buffalo Billovi a proto si ho s ním i občas pletli. Brooks se objevil ve Wichtě v roce 1870, kde byl zaměstnán jako kočí Jihozápadní dostavníkové společnosti na trase do Newtonu a pak založil dobytkařský obchod. Když byl v plném proudu, zjistil, že je nutné, aby lidé začali dbát

na dodržování zákona. Začátkem roku 1870 pro město Newton nastal čas ustanovení policejního sboru. Brooks měl dobrou reputaci, a tak byl 1. dubna jmenován městským MARSHALEM. V roce 1872 byl Brooks třikrát postřelen, když se pokoušel zajmout texaské kovboje. 4. června Brooks rozhodl, že 75 dolarů mzdy není dost za každodenní ohrožení života. O jeho další kariéře se traduje mnoho pověstí a smyšlených pistolnických příběhů. V roce 1874 se však obrátil a přešel na druhou stranu zákona, byl vyhoštěn a dal se na krádeže koní. Následovalo obklíčení u Caldwellu v Kansasu, kde se ukrývali Brooks, Charlie Smith a L. B. Hasbrouk, který byl pak poslán do vězení. Velký gang zamklých mužů se postavil pod velký strom na pokraji silnice, přesto že se vzdali a prosili o milost, byli pověšeni. Brooks prý žebrol o slitování.

Foto - Billy Brooks.

DEPUTY US MARSHAL

Po těžkém zranění Virgila a vraždě Morgana Earpa, neměl Wyatt Earp žádnou soudní pravomoc na pronásledování vrahů. Proto US MARSHAL pro stát Arizona Drake, dal Wyattovi prozatímní zplnomocnění a propůjčil federální povolení zabijáky stíhat a zatknout. Sherman Mc Masters, Texaský Jack

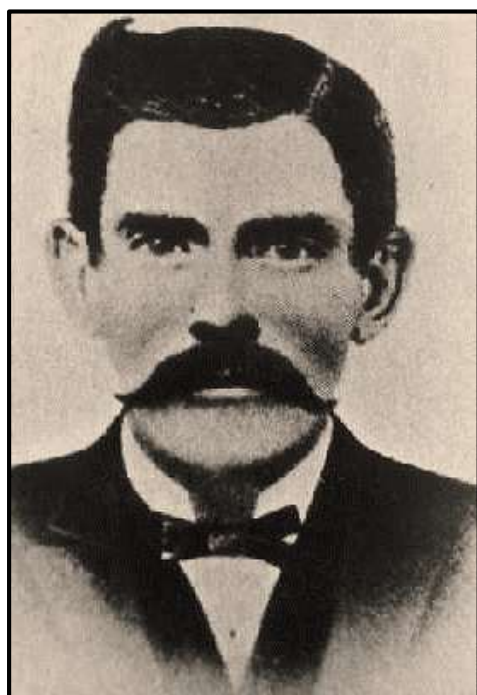

Foto - John Henry Doc Holliday.

Vermilion, Turkey Creek Jack Johnson a Doc Holliday utvořili ozbrojenou četou. Sešly se zde

snad všechny druhy odznaků užívaných strážci zákona Starého Západu. Tento druh odznaku měl Doc Holliday a byl to jediný odznak, který jen tuto jako člen stíhací jízdy nosil. Jeho praxe zubního lékaře rychle skončila pro hrozný kašel, který začal dostávat v častých intervalech při jeho TBC. Stal se přítelem Wyatta Earpa a stál při něm a jeho bratřech s brokovnicí při přestřelce O.K. Corralu ve městě Tombstone v roce 1881. V květnu 1887 jel Doc do Glenwoodu Springs, aby zkusil, jestli by místní sirná pára pomohla při jeho TBC. Bohužel jeho nemoc už byla ve značně pokročilém stádiu, když tam přijel. 8. listopadu 1887 se probudil a vypil sklenici whisky. Jeho poslední slova byla „To je legrace“, a zemřel. Byl pohřben na Linwoodském hřbitově, bylo mu 38 let.

STEZKY, CAMPY A OSADY JINÝM ÚHLEM POHLEDU

SMĚREM, ODKUD SLUNCE VSTÁVÁ...

Kdo z trampů by neznal a do svých toulek nezařadil aspoň některé lokality skalních měst? Myslím, že odpověď je natolik zřejmá, že není ani potřeba vyslovit ji nahlas. Jednou z takovýchto překrásných lokalit, je i Adršpach (Adršpašsko-teplické skály) a Broumovské stěny. Síla energie kamene i variabilita skalních útvarů je jedinečná. Svým způsobem byly všem na očích a přitom poskytovaly úžasné skrýše. Byly to překrásné vandry a mnohá svítání v těchto skalách patřila mezi nejkrásnější, která jsem v životě viděla, a kterých se člověk, potažmo tramp, nikdy nenasytí. Něco ale velmi pozoruhodného se však také odehrálo v klášterním komplexu v nedalekém Broumově. A přiznám se, že když jsem se o to dozvěděla, škodolibě jsem se bavila...

V roce 1213 daroval český král Přemysl Otakar II. broumovský výběžek břevnovským benediktinům. Po roce 1322 se původní tvrz začala přestavovat v klášter. V klášterním komplexu je kostel Svatého Vojtěcha, původně gotický a nejstarší písemná zmínka je z roku 1357. V období husitských válek přijíždí do Broumova břevnovský opat Mikuláš a přiváží s sebou nejcennější zachráněné věci, jako např. KODEX GIGAS (největší rukopisná kniha světa, napsaná ve 13. století, nejpravděpodobněji v Podlažicích u Chrudimi a známá jako DÁBLOVA BIBLÉ) a mnohé další vzácné artefakty. (Kodex Gigas nám pak ukořistili Švédové, že.) V klášteře je zřízeno i gymnázium, kde studoval např. i první pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic (nápověda- Noc na Karlštejně), či Bohuslav Balbín- kněz a vlastenec, anebo Alois Jirásek. Gymnázium v roce 1939 zrušili Němečtí nacisté a honem do Broumova poslali své řeholníky. Ti byli vysídleni v roce 1945. Poté jsou povoláni, sice původem čeští benediktini, ale z USA. Po únoru 1948 odjíždí a z kláštera se v roce 1950 stává neblaze proslulý internační klášter- vězení- pro kněze, řeholníky a pak i jeptišky. A všichni stále něco hledali...Mezi lidmi se proslýchá, že nějaké tajemné a zázračné

poklady. Stb, v novodobých dějinách, byla neméně aktivní a pátrala a pátrala...

V klášteře, kromě kostela sv. Vojtěcha, je i kaple SVATÉHO PLÁTNA. Součástí výzdoby byly i sochy Josefa Arimatejského a Nikodéma. To jsou ti, kteří měli pohřbívat Ježíše Krista. Na zdi, mezi oběma sochami, byl štukový

Rytina z roku 1850.

relikviář ve tvaru věnce a s nápisem SANCTA SINDON (SVATÁ LÁTKA). My tento termín známe spíše jako TURÍNSKÉ PLÁTNO. Což je pruh látky o rozměrech 4,36 m a 1,1 m, do kterého byl zavinut Ježíš po té, co byl sejmut z kříže, a do něhož se otiskla jeho podoba. Z tohoto plátna se pak dělali další kopie. Dodnes nikdo pořádně nedokáže vysvětlit jak, ale faktem zůstává, že vše, co je na jednom plátně, se nějakým způsobem otiskne na nové plátno. Je to, jakoby se plátno přiložilo na plátno, osvítilo se to nějakým záhadným rentgenem a zároveň se přenesly mikro částičky prachu atd. Přestože je na světě známo asi 40 Turínských pláten, údajně skutečných kopií z původního originálu není mnoho. Jsou snad jen tři, dle jiných údajů-maximálně pět- na celém světě. Jsou na nich i pyly rostlin i otisky vazby původního plátna. Ve starozákonních apokryfech, když Ježíš vstal z mrtvých, předal plátno „sluhovi kněze“. Ježíšovi stoupenci jej pak pečlivě uschovali a odvezli na bezpečné místo. Tím byla do roku 942 Edessa, pak zřejmě do roku 1204 Konstantinopol. Pak se plátno objevuje ve Francii, v rodině napojené na Templářský řád. Když Filip Sličný, francouzský král, započal s totální likvidací Templářů, objevuje se kopie Svatého plátna, opět ve spojení s Templáři, i v Anglii. Nyní zpátky do Broumova. Přešel rok 1968 i následná NORMALIZACE, po té i SAMET v roce 1989.

Asi metr pod ochozem byla k horní desce relikviáře připevněna tyčka, z níž byla vytažena schránka, ve které byl pruh látky 4,36mx1,1m s obrysem mužské postavy. Označení EXTRACTUM AB ORIGINALI – VYTAŽENO Z ORIGINÁLU, mluvilo za vše. Přesto byl k plátnu přidán dopis Juliusa Caesara Bergilia, arcibiskupa turínského, datovaný dnem 8. května

1651, kterým dokládá pořízení kopie z originálu, a následném předání Vavřinci Maria Tarellimu pro opata Matouše Ferdinanda z Bilenberka. K nálezu mělo dojít 13. října 1998. (Datum, ve spojení s Templáři, přímo symbolické. Rok 1998- je 880 let od založení Templářského řádu. Příští rok to bude 900 let. Templáři chránili cesty a poutníky, jdoucí ke Svatému hrobu, i běžné kupce a cestovatele, před muslimskými nájezdníky. Než byl založen Templářský řád, byli poutníci i všichni ostatní nemuslimové velmi snadnou obětí velmi častých přepadení následovníků Mohamedových. Protože však Templářský vliv rostl rok od roku a rytíři Templu se stali jakýmsi „státem ve státě“, rozmařilý francouzský král, který jim dlužil šílené peníze, vyhlásil pátek 13. října 1307, jako den likvidace Templářů. Na jeho příkaz a po předchozí tajné domluvě s dalšími evropskými panovníky, byli tento den po celé Evropě rytíři Templu pozatýkáni, byl jim zkonfiskován majetek, byli mučeni a popraveni. Už víte, odkud pramení „nešťastný pátek 13“? Některým jedincům se ale podařilo utéct do Čech, kde toto nařízení zas až tak moc „nežrali“. Půl roku tu byli uprchlí Templáři poměrně v klidu, a některými českými šlechtici jim byla i nabídnuta možnost, zřít se templářství a oženit se. Sice se pak zase Čechy staly trnem v oku ostatních států Evropy a tak nějaké razie i zatčení následovala, nicméně v porovnání s ostatní Evropou, to u nás nebyla žádná totální fyzická likvidace. Řád Templářů sice přestal existovat, ale mnozí bývalí rytíři Templu v Čechách, pod „novou identitou“ zůstali.) Prostě SVATÉ PLÁTNO v Broumově bylo objeveno přesně tehdy, kdy objeveno být mělo.

Vše se prozkoumalo a 18. ledna 1999 bylo oficiálně vyhlášeno, že v Čechách, jako v jediné zemi severně od Alp, máme v Broumově, na dohled od Adršpaško-teplických skal a Broumovských stěn, KOPII TURÍNSKÉHO

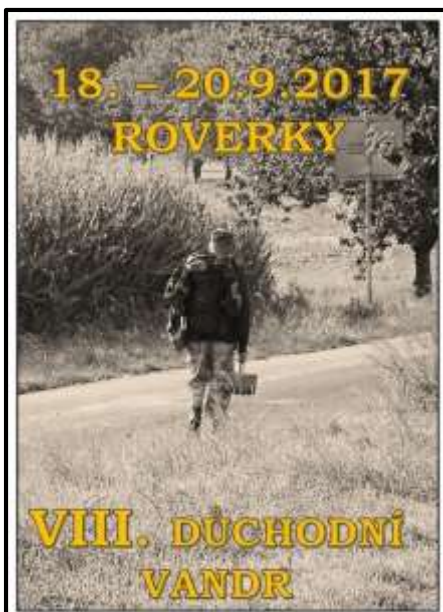
PLÁTNA. Celé roky bylo všem na očích a přesto skryto! A co mne na tom tak pobavilo? Nu, přece to, že celá staletí to nāpis, zanechaný našimi předky na zdi, hlásal!

T. S. Māma-Sever

Klášterní komplex v Broumově.

Z TRAMPSKÝCH PLACEK

Babí léto je v plném proudu, bohužel i zalité deštěm a my vyrazili na další důchodní vandr. Naše kroky vedly opět do ROVEREK, páč jsme se chtěli věnovat i sběru hub. Něco nasušit a něco hned sníst. První noc v jeskyni u „Dobré party“, kde jsme se pak moc ráno nezdrželi a hned po prvním houbovém úlovku

vyrazili do lesů. Počasí se kupodivu umoudřilo a dokonce nám i chvílemi svítilo sluníčko. Jinak les byl vcelku liduprázdný. U Hrošíků jsme dali pauzu a příjemně se pobavili „lesní galerií“ tramských vtipů. Večer jsme pak rozdělali oheň na starém Skalním ranči, kde jsme se i dočkali velmi chutné smaženice, kterou připravil Surovec. Ráno jsme pak šli okolo Opičích hlav do Úštěku. Ahoj.

25. POTLACH WHITE STAR

Tradičně v tento čas babího léta jsme na motorkách či v autech vyrazili

do Krušných hor do teritorií kamarádů z osady WHITE STAR. V pátek proběhla zdařilá slezina na boudě u Surovce při guláši a trampském jamování. Guláš byl fakt dobrej, někteří si přidali i vícekrát. V soboru ráno jsme vyšlápli pěkně po svých do hor na osadu WS. Počasí přálo a tak se šlo dobře. Na osadě jsme byli velmi vřele přivítáni a po chvilce odpočinku jsme se hned zapojili do nachystaných her. Stříleli jsme z luku a ze vzduchovky, metali velkou kouli na trati, foukali foukačkou jako lovci okolo Amazonky, uzlovali se špagetami, plnili prezervativy, hádali filmy

pantomimou či kresbou a hlavně se ohromně bavili. Po sportovním klání nám bylo zahráno divadlo o tom, jak vlastně vznikla osada WHITE STAR, bylo to velmi zajímavé a poučné, ještě teď se směju! Večer pak vzplál slavnostní oheň, kde se hrálo a zpívalo do velmi pozdních nočních hodin.

Ráno jsme se vzbudili do deště. Po snídani jsme zabalili a slezli z hor. Od Surovce jsme se rozjeli domů. Docela se udělalo hezky, a tak jsme s Kardem na motorkách zajeli k pomníku kamaráda a šerifa BIG HORNU Slimáka, který tu před 29 lety tragicky zahynul. Jak ten čas hrozně letí. Ahoj **Cipajs**.

TOULAVÍ JEZDCI.

16. – 17. 9. 2017

SOBOTA

Vyjíždíme do pošmourného rána, s trochou kufrování v Žamberku, jsme dojeli do Dlouhoňovic. Místní řezník pořádá velkou grilovačku, kdo by odolal, když tam měli tolik pochutin a jednu lákavější než

druhou. Na rožni celé prase, prostě jsme se tam nechutně nacpali. Ale udělali jsme dobře, protože došli kamarádi a

ukázali nám cestu na camp. Dorazili jsme na krásné místo se srubem a několika přístavbami okolo, vzhledem k tomu, že celý den pršelo, nemusel nikdo strádat na dešti, vždycky bylo kam se schovat. Přivítala nás paní šerifová Eva, ukázala nám okolí i veškeré náležitosti, které unavený poutník přivítá pro své pohodlí. Prohlédli jsme si boudu, která stojí na konci údolí, přivítali se taky s Foxem, šerifem TO Toulaví jezdcí. Pod střechem kuchyně se pořád hrálo a tak než začaly soutěže, při čaji a kávě posloucháme písničky. Je tu spousta dětí, což jak stárneme, už na ohních nebývá tak často k vidění. Navštívíme ještě Jižní camp, což je camp níže v údolí, který obývá **Cipískova tlupa**. /Podobnost s naším šerifem a osadou čistě náhodná./

Před začátkem soutěží, ještě **Cipískova tlupa** uvedla hru o jednom dějství, o tom jak lidový léčitel ze staré babky mladici učinil a jejího dědka nechal tak jak byl.

Soutěže byly zaměřeny na naší věkovou skupinu, tj. pro seniory. Nejdříve se rozdělily „smrtistopy“ do přihrádek na celý týden. Ale aby to nebylo tak jednoduché, museli se prášky házet ze vzdálenosti 3m a ještě každý dostal brýle, které nedovolili zaostřit. Kdo hodil tři ibalgingy do

jednoho chlívěčku, byl diskvalifikován, neboť si naordinoval smrtelnou dávku. Další soutěž se odehrávala v supermarketu, kde měli soutěžící naskládat zboží, v co nejvyšší hodnotě, pomocí podávací hole. V poslední soutěži měli jednonozí senioři za úkol vyvenčit pejska. Vzhledem k těžce podmáčenému terénu to byly dost obtížné úkoly a tak zábavy bylo dost. Oheň byl zapálen pomocí tření dřev, viděl jsem to poprvé a překvapilo mě, jak rychle vzplanul ohýnek. „**Opravdu jednoduché, nevím, proč**

jsem to ještě nezkusil“ Večer se střídaly kapely i jednotlivci, nádherně vynikal totem v záři plamenů, krásně jsme si pozpívali, hrálo se do čtyř do rána.

NEDĚLE

Dlouho se spalo a tak jsem trochu pocoural po campu. V ohništi už jenom žhnou uhlíky a celé to nevzrušeně sleduje totem, který se ještě leskne od mokra. Už neprší a pomalu vylejzají nespavci, v kuchyňském přístřešku se scházíme u ranní kávy. Sašu budím jako

vždy v devět, hned zabalíme a ještě jdeme na pokec k Cipískům, kteří také postupně lezou ze spacáků po nočním hýření. Potom už se loučíme a vyrážíme k domovu. **Ahoj Kantor.**

VE MLÝNECH PROBÍHAL VII. TRAMPSKÝ KOTLÍK

Ve Mlýnech se tradičně vařilo po tramsku na otevřeném ohni za hospodou. Uvařená jídla jednotlivých týmů byla víc, než vynikající a odborná porota to měla velmi těžké! Dle účastníků byl tenhle půlročník jeden z nejhezčích!

SMUTEČKA NA ŠTĚPÁNOVĚ

No. 14 MUZICÍROVÁNÍ

14. díl našeho muzicírování na ranči, které je věnováno vždy našim tátům, když ještě hráli, což už je dávno, jsme uskutečnili tentokrát na osadě SOUMRAK.

Sešlo se dost muzikantů a kamarádů, a tak se hrálo a zpívalo dlouho do pozdních nočních hodin. Nejmladším účastníkem celého muzicírování byla Nelouš, která se rozhodla, že si to taky krásně užije, nechá babičku hrát a tak byla více, než hodná. Sváteční čtvrtek jsme pak věnovali sběru hub, kterých bylo okolo osady opravdu veliké množství. **Ahoj Cipajs.**

BAJKY Z KROSNY

O ČERTOVI A PEKLE

Kdysi dávno, se na svém velkém vandru, toulala Českolipskem parta trampíků. Jednoho dne, bylo to už po poledni a bylo to kus pod Ronovem, potkali osamoceného trampa. Pod černým stetsonem mu vykukovali vlasy jako uhlí a jiskrné oči byly černější než noc. Pozdravili se a sedli si společně na mezu na jedno cigárko. Tramp byl z blízka a velmi dobře to tam znal. Měl sice v plánu jinou cestu, ale když se od skupiny kamarádů dozvěděl, že jsou z daleka, a že by chtěli vidět to nejcennější, co tu v blízkosti je, navrhl jim, že je do překrásné a tajemné oblasti dovede.

Kamarádi byli potěšeni a svému průvodci celou cestu dobře činili, kdejakou dobrůtku nabídli i slivovičku ochutnat dali. Když se tma rozprostřela nad krajem, stanuli v údolí Robečského potoka. Cesta se kroutila pod skalami a nikde nebylo ani živáčka. Když měsíc ozářil krajinu, zůstala parta trampů v úžasu stát. „Tak jsme tady“, prohlásil osamělý tramp. Než se s vámi rozloučím, chci vám říct, že mé jméno je Čert a tohle je Peklo.“ Pak se rozesmál a než se všichni vzpamatovali, potřásl jim pravicí, zalomil palec a zmizel.

Tu noc spala parta trampů přitisknuta ke skále a jen na jedno oko a bez ohně. S prvními ranními paprsky již byli sbaleni. Následující den si užívali Pekla, rezervace, která jim doslova učarovala. Když je pak opouštěli

a kráčeli k nádraží, uvědomili si, že význam rčení: „**ČIŇ ČERTU DOBŘE, PEKLEM SE TI ODMĚNÍ**“, může mít mezi trampy i úplně odlišný význam.

T. S. Máma-Sever

Ilustr. foto - trampové v Pekle.

HURÁ NA JEZEVCE

„Běží jezevec k Táboru, nese pytel zázvoru...“ Vyrázili jsme k Táboru, kde JEZEVCI slavili své 17. výročí založení osady. Počasí mokré, ale přivítání a parta vynikající. Hodně muziky s hudebním „nezmarem“ Magdou a dalšími kamarády. Ahoj!

RYCHLÉ ŠÍPY PLETOU SÍTĚ

MY TI DÁME POHLEDNÍČKY,
PLANTÁŽNIKU !!

KUPTÉ POHLEDNÍČKY I
KUPTÉ !! KUPTÉ !!!

ALE PANÍ, VŽDYŽ JSTE NĚMÁ – JAK
TEDY MŮŽETE – A TEN HLAS JE MI TAK
ZNÁMÝ, VŽDYŽ JE TO DLOUHÉ BIDLO I
CHLAPCI, ŽEŇTE HO VEN !!

ŽEN NĚMÁ
POŘÁD, OD
NAROSTEN

ŘÍJEN

Po	2.	9.	16.	23.	30.	
Út	3.	10.	17.	24.	31.	
St	4.	11.	18.	25.		
Čt	5.	12.	19.	26.		
Pá	6.	13.	20.	27.		
So	7.	14.	21.	28.		
Ne	1.	8.	15.	22.	29.	

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979